

Hồi 514

Ái đích giao dịch

Nhậm Thanh Thị đôi mắt đẹp long lanh nói: “Mẫu chốt vẫn là ở ba mươi sáu cách chế luyện Ngũ Thạch tán ‘Hoàng Kim đan phương’. Lý Thục Trang có được mười hai đan phương đã đủ khiến Ngũ Thạch tán của thị xung bá Kiến Khang, đem lại cho thị tài sản, danh dự và ảnh hưởng kinh người. Nhưng khi thời gian đủ dài, mười hai đan phương rồi sẽ đến lúc trùng lặp, hiệu quả của thuốc đối với những người đã dùng rồi tự nhiên khó lòng mang lại cảm giác kích thích mới lạ như người mới dùng. Vì vậy Lý Thục Trang nhất định sẽ chịu trả bất cứ giá nào để có được hai mươi bốn đan phương kia, đặc biệt là vào thời khắc mới đoạt được chính quyền, chuyện thao túng lòng người cao môn Kiến Khang còn trọng yếu hơn thắng bại nhất thời”.

Lưu Dụ hỏi: “Người biết hai mươi bốn đan phương còn lại không?”.

Nhậm Thanh Thị đáp: “Nếu không biết thì sao dám tới gặp Lưu gia? Vốn dĩ ý gia huynh là định lợi dụng số đan phương không chế Lý Thục Trang, tiếc thay tráng chí chưa thành đã bị gian nhân hại chết, trước khi các vị giết chết Can Quy, Lý Thục Trang từng tới kiểm ta, khi ấy ta đã đoán Can Quy và thị có quan hệ mật thiết, nếu không làm sao thị nắm được hành tung của ta? Khi đó ta nói dối ba mươi sáu đan phương vốn là của một nhân vật khác trong giáo là Quan Trường Xuân, gia huynh cũng học được bí pháp chế Ngũ Thạch tán từ người này”.

Lưu Dụ hỏi: “Có thực có người này không?”.

Nhậm Thanh Thị vươn đôi ngọc thủ đặt lên lồng ngực rộng của gã, cười tươi như hoa đáp: “Đó là nhân vật hư cấu do ta bịa ra cho có chuyện. Lý Thục Trang ngược lại rất tin là thật, lại còn truy hỏi ta hạ lạc của Quan Trường Xuân. Người bảo ta cho thị biết cái gì?”.

Lưu Dụ nói: “Làm sao ta biết được? Úi! Tay người...”.

Bàn tay Nhậm Thanh Thị đang xoa vuốt lồng ngực gã đưa lên quần lấy vòng cổ lực lưỡng, thân hình kiều diễm nép vào Lưu Dụ, giọng thân thiết: “Nô gia không tìm được tình cảm mà! Ngoài huynh ra nô gia sẽ không có nam nhân nào khác, cũng không muốn có nữa, không làm nũng với huynh thì làm nũng ai?”.

Lưu Dụ lập tức cảm thấy không tiêu thụ nổi, nhắc nhở: “Yến Phi và Đồ Phụng Tam đang chờ ta trở lại báo cáo”.

Nhậm Thanh Thị thôi không ngọ nguậy trong lòng gã, ghé sát tai gã nói: “Người ta vì huynh giữ gìn cái quý nhất của đời con gái, huynh không muốn có bấy giờ sao?”.

Lưu Dụ suýt nữa thì đánh mất lý trí, so với trước kia, lần này sức kiềm chế kém xa, bởi khi bản thân hỏi ả biện pháp đối phó Lý Thục Trang, coi như đã tiếp thu điều kiện; nói ra câu đó rồi, người đẹp quyến rũ trước mắt lập tức trở thành tiểu thiếp bí mật của gã.

Chỉ cần nghĩ đến thân thể ả thuộc về mình, toàn bộ năng lực phòng ngự liền tan vỡ.

Lưu Dụ đưa tay ôm chặt Nhậm Thanh Thị, gượng cười nói: “Trước tiên phải bàn chính sự, thời gian về sau còn dài!”.

Nhậm Thanh Thị kêu một tiếng vui sướng, tình tứ dâng hiến cặp môi đào khiến gã tắc lòng mềm nhũn, thở hổn hển, tình quái nói: “Trời ơi! Cuối cùng nô gia đã được Lưu gia yêu quý rồi, lần hôn này không giống những lần trước đây, nô gia cảm giác được mà”.

Lưu Dụ thầm nghĩ nữ nhân chung quy vẫn là nữ nhân, rất thích so bì những chuyện này, gã đặt tay lên ngực tự hỏi mình vẫn thấy đối với ả dục niệm lớn hơn tình yêu, bởi cho đến lúc này vẫn chưa dám thôi đề phòng.

Nhậm Thanh Thị trở lại chính đề nói: “Ta cho Lý Thục Trang biết Quan Trường Xuân là người tham tiền hiếu sắc, nhưng lại là cao thủ nhất đẳng, thành tựu về phương diện chế luyện Ngũ Thạch tán xưa nay không ai bằng, kết hợp đan học lưỡng Tấn và Tam quốc mà thành, chuyên trách chế đan tán cho Tiều Dao giáo bọn ta bán cho miền Nam. Người bấy giờ hẳn biết rõ vì sao gia huynh chịu giao dịch với Lý Thục Trang, vì thị là người tiêu thụ đan dược lớn nhất của bọn ta, thông qua công việc làm ăn sinh lãi lớn này, chúng ta có thể có được nguồn tài chính vô tận để duy trì đại nghiệp phục quốc. Ai! Mọi chuyện thành quá khứ cả rồi”.

Lưu Dụ nhú mày: “Đã không có con người Quan Trường Xuân đó, vậy thì ai là người luyện chế Ngũ Thạch tán cho các người?”.

Nhậm Thanh Thị ánh mắt long lanh nhìn gã, đắc ý nói: “Đương nhiên là nô gia! Trong giáo ta chỉ có gia huynh, gia tỷ và nô gia ba người biết bí mật của Hoàng Kim đan phương. Hoàng Kim đan phương xuất xứ từ một cuốn sách bí mật kêu là Linh Tán đại thành, được bọn ta cải biến thành ba mươi sáu bí phương trên quý”.

Lưu Dụ nhú mày: “Ta vẫn chưa rõ”.

Nhậm Thanh Thị nói: “Ta còn cho Lý Thục Trang biết sau khi gia huynh bị hại, Tiều Dao giáo sảy đàn tan ghé không còn tồn tại, Quan Trường Xuân cũng hồi phục thân tự do, nhưng vẫn có liên hệ với ta. Khi đó ta vẫn chưa nghĩ đến việc thay thế Lý Thục Trang mà chỉ

định bắt chẹt thị một khoản, đồng thời cũng khiến thị e ngại không dám đối phó ta. Nhưng khi Hoàn Huyền dan díu với Tiêu Noãn Ngọc, đột nhiên ta tỉnh ngộ, biết rằng Tiêu Tung và Lý Thục Trang đã kết thành một khối, không chỉ là quan hệ đơn giản đồng bọn làm ăn như vậy. Cũng vào lúc ấy, ta bắt đầu tự xét lại những việc mình làm phải chăng là quá ngu.

Nhưng thật sự tỉnh ngộ lại là khi biết Nhiếp Thiên Hoàn chết thảm trong tay Hoàn Huyền. Lúc đó giống như mây đen tan hết để lộ trời xanh, đồng thời ta phát giác trong lòng mình chỉ có một người, đó chính là Lưu Dụ người. Hạnh phúc chính ở trước mắt, chỉ coi liệu ta có chịu thay đổi, chịu giành lấy hay không, huynh còn chưa minh bạch tâm ý người ta sao?”.

Ả nói đến chính sự, đột nhiên lại chuyển qua phương diện này, Lưu Dụ tuy cảm thấy phiền não, nhưng cũng hiểu nguyên nhân Nhậm Thanh Thị dần dần tiếp cận, chính là vì muốn gã tỏ rõ thái độ.

Lưu Dụ cũng không có lựa chọn nào khác, để giết được Hoàn Huyền, bất cứ chuyện gì gã cũng nguyện ý làm, huống hồ có thể nạp Nhậm Thanh Thị làm tình nhân bí mật, chắc chắn không nam nhân nào cho rằng đó là công việc khổ sai. Lần đầu tiên Lưu Dụ chủ động tìm kiếm cặp môi thom của ả, miệt mài hôn một chập, nhìn Nhậm Thanh Thị đôi má nhuốm màu hồng, nói: “Người cam tâm làm tiểu thiếp bí mật của ta, đó là phúc phần của Lưu Dụ. Nhưng nếu người biến thành một Lý Thục Trang khác, lại khiến ta cảm thấy khó xử. Nói thực ta hết sức phản cảm với lễ thói sinh hoạt phức tạp của cao môn Kiến Khang, ta...”.

Nhậm Thanh Thị đưa ngón tay chặn lên miệng gã không cho nói tiếp, dịu dàng nói: “Ta minh bạch cảm thụ của huynh, nhưng chớ phạm sai lầm đi ngược lòng người; cao môn hình thành và quật khởi bắt đầu từ đời Hán, hiện tại đã thành kết cấu xã hội không thể phá nổi. Nếu người trở thành người nắm chính quyền, có thể giống như Vương Đạo, Tạ An cải cách xã hội đầy bất công, nhưng lại không thể phá hủy gốc rễ cao môn. Có thể thấy trước là kể cả người lật đổ Hoàn Huyền, nhưng lại gặp phải cao môn Kiến Khang phản kích, vấn đề là từ xuất thân áo vải của người. Trị quốc chỉ thuần bằng vũ lực là không ổn, hùng mạnh như Tần triều mà cũng chỉ qua được hai đời là tan, vì vậy người phải có được lòng người. Chính trị của lưỡng Tấn chính là cao môn đại tộc chính trị, trong bối cảnh này người tất phải tự mình hòa hợp. Lưu gia à! Nô gia thực sự nghĩ cho người, người có thể tiếp tục phương châm chính sách của Tạ An, nhưng lại tuyệt không thể can thiệp vào cuộc sống tinh thần và phương thức sinh hoạt của bọn họ, lại còn phải gắng hết sức tranh thủ sự ủng hộ của họ, nô gia sẽ làm một con tốt ở giữa dòng cho người”.

Lưu Dụ tắc họng không nói được, nhớ lại Vương Hoằng từng hỏi rằng gã có phải là kẻ phá hoại phương thức sinh hoạt của cao môn Kiến Khang hay không? Khi ấy gã bảo đảm với

Vương Hoằng rằng mình không phải là người phá hoại. Bởi nếu gã nói thực lòng lập tức sẽ bị Vương Hoằng chán ghét.

Đối với Vương Hoằng và bất kỳ con em cao môn nào, gia tộc vĩnh viễn chiếm vị trí quan trọng nhất.

Nhậm Thanh Thị không những thông tuệ mưu trí, mà mắt sáng như đuốc, nhìn thông suốt trạng thái tâm lý của giới sĩ phu cao môn.

Nhậm Thanh Thị khẽ mỉm cười: "Sự thực rõ ràng trước mắt, cao môn Kiến Khang là không còn thuốc chữa, tuy người dụng tâm vất vả nhưng bọn họ lại tuyệt không linh tính. Con đường đế nghiệp của người không hề bằng phẳng, đối lập giữa cao môn và hàn tộc không phải hình thành một sớm một chiều, mà là phong tục tập quán thâm căn cố đế từ hàng mấy trăm năm".

Lưu Dụ hiểu rõ, sở dĩ Nhậm Thanh Thị có kiến giải sâu sắc đối với Kiến Khang như thế là vì ả và tộc nhân luôn luôn bỏ công sức về phương diện này để làm công tác chuẩn bị tranh đoạt đế quyền. Không giống như gã nửa đường xuất gia, qua biết bao tình thế thần xui quỷ khiến đưa tới vị trí này. Bây giờ gã có thể nói là không được quyền chọn lựa, chỉ có thể tiếp tục sải bước về phía mục tiêu này.

Giọng gào cười nói: "Được rồi! Coi như ta thua. Làm thế nào mới giết được Lý Thục Trang mà lại không để ai hoài nghi ta?".

Nhậm Thanh Thị hân hoan nói: "Chúng ta công nhiên tìm người đóng giả Quan Trường Xuân, dẫn dụ Lý Thục Trang vào tròng, đó là biện pháp nhất cử lưỡng tiện, chẳng những phá hoại năng lực khống chế cao môn Kiến Khang của Hoàn Huyền, mà còn có thể đoạt được tài sản lớn của Lý Thục Trang".

Lưu Dụ nói: "Lý Thục Trang hoàn toàn không phải là người dễ bị lừa. Có một chuyện có thể người vẫn chưa biết, ấy là sau lưng Lý Thục Trang là một phái hệ kêu là Ma môn, Tiều Tung, Tiều Phụng Tiên, Tiều Noãn Ngọc và cả Trần công công đều là người thuộc về phái hệ này, mục đích cuối cùng của Ma môn là muốn đoạt quyền cai trị thiên hạ".

Nhậm Thanh Thị lạnh lùng nói: "Ta có biết về Ma môn, mà ta cũng đã sớm hoài nghi Lý Thục Trang về chuyện này, chỉ bất quá do Lưu gia chứng thực thôi!".

Lưu Dụ hỏi: "Người vẫn chắc chắn có thể lừa được Lý Thục Trang chứ?".

Nhậm Thanh Thị hôn gã một cái, dịu dàng nói: "Hiện tại ta càng chắc hơn. Ma môn rất đông người, chẳng ai phục ai, ai nấy đều ích kỷ thành tính, nếu Lý Thục Trang gặp được Quan

Trường Xuân thì chẳng những không để bất kỳ ma nhân nào khác biết, mà còn dùng trăm phương ngàn kế che giấu, càng có lợi cho hành động của chúng ta”.

Lưu Dụ lại không cầm được nói thẳng: “Không cần rên rú nữa! Rốt cuộc nàng có kỳ mưu diệu kế gì?”.

Nhậm Thanh Thị nói: “Lý Thục Trang xin ta an bài cho gặp Quan Trường Xuân, còn bảo đảm rằng nhất định sẽ không để Quan Trường Xuân hối hận khi gặp thị. Ta chỉ đồng ý tìm cách chuyển lời cho thị, còn về chuyện Quan Trường Xuân chịu gặp hay không là do hần tự quyết định, ta không muốn dính dáng vào việc của hai người”.

Lưu Dụ nói: “Trừ phi do Yến Phi đóng giả Quan Trường Xuân, nếu không thì không ai giết được thị, mà Yến Phi thì lại rất dễ bị người khác nhận ra, chỉ cần nhìn vào mắt hần là đủ biết không phải là hạng tham tài hiếu sắc”.

Nhậm Thanh Thị điềm đàm hỏi: “Đồ Phụng Tam thì sao?”.

Lưu Dụ nhú mày: “Kiến Khang khắp nơi đều có thám tử của Hoàn Huyền, muốn Phụng Tam hoạt động công khai trong phạm vi thế lực của Hoàn Huyền là quá mạo hiểm, huống hồ Phụng Tam giết được Lý Thục Trang hay không lại vẫn còn là một nghi vấn”.

Nhậm Thanh Thị bực tức: “Có những lúc không hiểu được người sao lại hồ đồ thế? Chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời, thiếp thân lại để cho mãnh tướng hàng đầu của chàng đi tống tử hay sao? Lần này đấu trí chứ không đấu lực, lấy hữu tâm đấu vô tâm, thiếp thân bảo đảm Lý Thục Trang sẽ lật thuyền rãnh nước, còn phải bồi thường cả cơ nghiệp”.

Nhậm Thanh Thị trái một câu thiếp thân, phải một câu thiếp thân, nghe vậy Lưu Dụ cũng hơi hoảng, nhưng cũng chính sự kích thích nguy hiểm này khiến gã càng cảm thấy sức hấp dẫn cao độ của Nhậm Thanh Thị.

Hành vi trong dĩ vãng của Nhậm Thanh Thị là chỉ cầu mục đích, không lựa thủ đoạn đã gây ấn tượng cực sâu sắc trong lòng gã, vì vậy bất luận lời ăn tiếng nói của thị thống thiết đến đâu, nhất thời Lưu Dụ cũng khó lòng thoải mái chấp nhận.

Trầm giọng nói: “Ta đang lắng nghe đây!”.

Nhậm Thanh Thị ghé sát tai gã nói: “Thiếp thân và Lý Thục Trang ước định một phương pháp liên lạc không kinh động đến bất kỳ ai, chỉ cần Đồ Phụng Tam có thể làm cho Lý Thục Trang tin tưởng sâu sắc vào thân phận giả tạo Quan Trường Xuân của hần, Lý Thục Trang sẽ khó tránh được tử kiếp. Còn về chi tiết hành động ta sẽ cho Đồ Phụng Tam biết. Bây giờ chàng đi báo cho Đồ Phụng Tam, cho hần biết sáng mai bọn ta xuất phát đi Kiến

Khang, sau đó trở lại đón thiếp thân, để thiếp thân hiển dâng Lưu gia tắm thân trình bạch này”.

oOo

Kỷ Thiên Thiên ngồi trong góc sảnh đường, nét mặt ung dung tự đắc, khoe miệng thoáng một nét cười.

Tiểu Thi từ bên ngoài vội vã tiến vào, tới bên cạnh nàng nói: “Hoàng thượng về rồi!”.

Kỷ Thiên Thiên bảo Tiểu Thi ngồi xuống hỏi: “Ai bảo muội thế?”.

Tiểu Thi đáp: “Là do Phong Nương sai Thi Thi báo cho tiểu thư, Phong Nương nói đêm nay hoàng thượng sẽ gặp tử”.

Kỷ Thiên Thiên thầm nghĩ đại bộ phận thời gian Mộ Dung Thùy đều không có mặt ở Huỳnh Dương, khẳng định là đang gắng sức chuẩn bị cho quyết chiến mùa xuân tới, cuộc chiến này quan hệ đến thịnh suy của Đại Yên, vì vậy Mộ Dung Thùy nhất định sẽ không hao phí sức lực vào chuyện khác. Đối với tài năng quân sự của Mộ Dung Thùy trong chiến dịch công phá Mộ Dung Vĩnh nàng đã có nhưng hiểu biết và kinh nghiệm khó quên, hiện giờ hẳn một lòng dốc thân vào chiến tranh với Yến lang và Thác Bạt Khuê, nhất định không dễ đối phó.

Trước đây nàng chỉ hy vọng Mộ Dung Thùy bỏ mặc không quan tâm đến mình, hiện giờ lại rất muốn gặp hẳn để thăm thính tin tức từ lời hẳn.

Kỷ Thiên Thiên gật đầu: “Biết rồi!”.

Tiểu Thi muốn nói lại thôi.

Kỷ Thiên Thiên khẽ mỉm cười: “Nói đi! Có phải muốn hỏi chuyện về Bàng lão bản không?”.

Tiểu Thi lập tức đỏ bừng mặt mũi nói: “Không phải! Tiểu thư vì sao đột nhiên lại nhắc đến Bàng lão bản?”.

Kỷ Thiên Thiên tự nhủ người không chịu nhắc đến Bàng lão bản, ta đành phải nhắc vậy. Nhún vai như không có chuyện gì: “Không gì cả! Chỉ vì thấy bộ dạng Thi Thi gần đây tâm thần bất định, sắc mặt không bình thường nên tiện miệng đoán bừa thế thôi”.

Tiểu Thi cúi đầu nói: “Không phải... Không phải vậy...”.

Kỷ Thiên Thiên đầy lòng xót thương, đối Tiểu Thi tư vị bị giam cầm đương nhiên không dễ chịu, cả ngày chẳng có việc gì làm, rất dễ suy nghĩ lung tung. Bàn Nghĩa giống như một hòn đá ném xuống cái hồ tâm tưởng của nàng, tạo nên vô số đợt sóng lòng lăn tăn.

Tiểu Thi đang ở cái tuổi thiếu nữ hoài xuân, men tình mới chớm, vì vậy mới sinh ra cảm tình với Cao Ngạn. Bất quá Kỷ Thiên Thiên hiểu rằng chính do nàng giục giã, khi Tiểu Thi nhớ lại tình cảnh khi gặp gỡ Bàn Nghĩa đã cảm nhận được tình cảm chân thật của Bàn Nghĩa đối với mình, vì vậy mới sinh ra cảm giác dị thường.

Kỷ Thiên Thiên khe khẽ nói: "Bàn Nghĩa là người rất có bổn sự, chẳng những có tài nấu ăn, có thể nấu được loại mỹ tửu như Tuyết Giã Hương khiến Yến lang lúc nào cũng hoan hỉ, lại còn là một kiến trúc sư tuyệt vời. Bàn Nghĩa không quen biểu lộ tình cảm trong lòng, nhưng không phải là người không hiểu ôn nhu, một người như hắn khi đã yêu ai sẽ vĩnh viễn không thay đổi, tình cảm đến chết cũng không phai. Tiểu thư của muội tuyệt đối không nhìn lầm đâu".

Tiểu Thi khuôn mặt đỏ bừng, phản đối: "Tiểu thư đã nói chuyện đó rồi mà!".

Kỷ Thiên Thiên nói: "Nếu ta dự đoán không sai, muội sẽ rất sớm được gặp Bàn lão bản, Tiểu Thi nên chuẩn bị tâm lý mới được!".

Tiểu Thi ngạc nhiên: "Tiểu thư khẳng định như thế sao?".

Kỷ Thiên Thiên thương xót nói: "Thời khắc gian khổ nhất của chúng ta đã qua. Khi tuyết tan, Yến lang sẽ cùng Mộ Dung Thùy triển khai một trường quyết chiến cuối cùng, ngày mà chúng ta hồi phục tự do không còn xa nữa".

Tiểu Thi chần động: "Đánh không lại Mộ Dung Thùy thì sao?".

Kỷ Thiên Thiên hoàn toàn tin tưởng cười nói: "Có phải bị trận chiến Mộ Dung Thùy thu thập Mộ Dung Vĩnh dọa khiếp rồi không? Yến lang đâu giống thế, chàng nhất định sẽ không thua Mộ Dung Thùy".

Tiểu Thi cúi đầu không nói.

Kỷ Thiên Thiên dịu dàng nói: "Tiểu Thi cần biết Mộ Dung Thùy đã ở vào thế hạ phong, lần lượt hấn phải đại quân viễn chinh Biên Hoang Tập và Thịnh Lạc, đều thảm bại kéo về, con trai hắn dẫn tám vạn quân tấn công Thịnh Lạc, toàn quân bị tiêu diệt ở Tham Hợp pha, hình thế không còn nghiêng về một phía nữa rồi".

Tiểu Thi ngơ ngác: "Làm sao tiểu thư biết được nhiều chuyện xảy ra ở ngoài thế?".

Kỷ Thiên Thiên nhún vai: “Biết thì là biết thôi! Tiểu thư của muội thân thông quảng đại mà, chẳng những có thiên lý nhãn, mà còn có thuận phong nhĩ. Cho ta biết đi, muội gặp Bàng lão bản rồi sẽ làm sao?”.

Tiểu Thi lại đỏ mặt, nói lí nhí: “Tiểu tỳ không gả cho người ta, suốt đời hầu hạ tiểu thư”.

Kỷ Thiên Thiên cười mắng: “Ta coi muội là nô tỳ khi nào? Thật không tiến bộ được, muội là em gái tốt của ta mà! Chỉ cần muội có được hạnh phúc là ta cao hứng rồi”.

Tiểu Thi càng cúi đầu thấp hơn nói: “Tiểu thư muốn Thi Thi gả cho ai, Thi Thi sẽ gả cho người đó!”.

Kỷ Thiên Thiên hỏi câu đã biết tình ý, mừng rỡ nói: “Nếu nói vậy muội không hề ác cảm với Bàng lão bản, đó có thể là tin mừng rất lớn, nhưng đại sự cả đời cũng không thể qua loa được, trước tiên muội phải gặp gỡ Bàng lão bản trong một đoạn thời gian coi xem hắn có thể khiến muội động tâm hay không, không chừng khi đó ta muốn muội không gả muội cũng không chịu ấy chứ!”.

Tiểu Thi nguây nguẩy: “Tiểu thư a! Tiểu Thi không phải có ý ấy!”.

Kỷ Thiên Thiên hỏi ngược lại: “Vậy thì có ý gì?”.

Tiểu Thi trăm miệng cũng không giải bày được nói: “Không biết!”.

Kỷ Thiên Thiên cười xinh: “Được rồi! Được rồi! Ta mất bao công sức nói chuyện này cũng chỉ vì hạnh phúc cả đời của muội, hy vọng muội có một chỗ dừng chân tốt”.

Tiểu Thi khẽ nói: “Có khi hắn căn bản không để ý đến Thi Thi!”.

Kỷ Thiên Thiên thầm nhủ nha đầu này chung quy đã động lòng xuân rồi, nếu không với tính hay xấu hổ của nàng đầu có nhin không được nói ra nghi vấn lớn nhất trong lòng.

Nói: “Ta bảo đảm Bàng lão bản một tấm tình si đối với Thi Thi. Tiểu thư đã từng coi nhầm người chưa?”. Tiểu Thi đang định trả lời, Kỷ Thiên Thiên thấp giọng nói: “Phong Nương đến rồi!”.

Tiểu Thi giật nảy mình, quay đầu nhìn ra cửa, một lúc lâu vẫn không thấy bóng Phong Nương, quay đầu lại định nói thì Phong Nương đã bước qua bậc cửa vào phòng.

Tiểu Thi lộ vẻ không tin nhìn Kỷ Thiên Thiên.

Phong Nương đến trước mặt hai chủ tỳ nói: “Hoàng thượng có lời mời Thiên Thiên tiểu thư”.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>